

Jednoho dne jsem nastoupila do důchodu. Celkem jsem se těšila a myslela jsem si, jak si budu užívat volna. Ale člověk miní a život mění. Po dvou měsících jsem zjistila, že to není nic pro mě.

Celý život jsem pracovala mezi lidmi a dětmi. Zjistila jsem, že to je to, co mi chybí, a tak jsem hledala nějakou brigádu, abych si zpestřila život. Po roce hledání se mi podařilo najít to, o čem možná sní hodně dětí, prodej zmrzliny. Říkala jsem si na rok, dva a potom se uvidí.

Vlastně jsem se v tom našla a práce mezi lidmi a dětmi mě začala naplňovat. Byla jsem spokojená a ve svém živlu. V tu dobu jsem se střídala s jednou mladou slečnou, která to měla k lidem i dětem nastavené stejně jako já. Jenomže po sezóně musela nastoupit do práce a další sezónu brigádu pustila. I v dalších letech jsem se střídala s mladými děvčaty a potom jsem spolupracovala s paní, která už byla také v důchodu. Když skončila, tak jsem se opět střídala s mladými slečnami. Ale budu psát o svých zážitcích, takže ostatní brigádnice vypustím.

Stánek byl postaven přímo u hlavního vchodu do Kauflandu, takže lidé, hlavně ti starší, vycházeli s nákupem a hned zůstali u stánku. Nákup položí na zem, koupí si zmrzlinu a během povídání se mnou si ji vychutnávají a potom pokračují dále pěšky nebo na zastávku autobusu.

A tady se začíná pomalu odvíjet vzpomínání na předchozí sezóny, které jsem v době svého prodeje zažila.

První rok jsem neměla tolik pravidelných zákazníků. Museli jsme si na sebe zvykat a také jsme potřebovali zjistit, že mám opravdu výbornou zmrzlinu. Sezóna začínala 1.dubna a končila 30.zářím. A už na konci sezóny jsme ale byli dobří známi, o kterých jsem tušila, že se budou rádi vracet také proto, že se ke mně hlásili, když mě potkávali i mimo stánek po sezóně.

Prodej začínal v deset hodin, ale abych stánek trochu vyvětrala, měla jsem okénko otevřeno třeba už o půl hodiny dříve. Vůbec mi nevadilo, když si lidé přáli zmrzlinu, i když mi ještě nezačala pracovní doba, vždy jsem jim ráda vyhověla a zmrzlinu prodala. Každým dalším rokem zákazníků přibývalo.

„Dobrý den, prosím, dejte mi ty dvě malé gumové zmrzlinky,“ řekl mi jednoho dne starší pán. Potom už chodil pravidelně a dověděla jsem se, že je diabetik a ty Marshmallow bonbony mu chutnají a často i pomohou. I když byla fronta, pán se postavil k vedlejšímu okénku, položil na pultík peníze a já mu automaticky, i při frontě, podala dva bonbony. Omluvila jsem se zákazníkům, ale nikomu to nevadilo a vždy to pochopili. Nebylo to žádné zdržení.

Když sluníčko krásně svítilo, tušila jsem, že bude více zákazníků. Za jednu sezónu jsem poznala mnoho lidí i dětí, kteří na úžasnou zmrzlinu chodili pravidelně, a připadalo nám, že se známe odjakživa. Zklamaná jsem nebyla. Jen jsem otevřela okénko, začali se lidé zastavovat, s úsměvem mne vždy vítali, zvláště v nové sezóně, ptali se, jak se mám, a většinou si k tomu koupili zmrzlinu, aby zjistili, jestli je stejně dobrá jako předchozí sezóny. Oplácela jsem jim rovněž úsměvem a přáním pěkného dne, na což byli všichni zvyklí, a odcházeli s tím, že přijdou zase. Vyšli s nákupem, položili tašku na zem koupili si zmrzlinu, a než si ji snědli, tak jsme probrali radosti i starosti. Potom pokračovali dále svou cestou.

Nejkrásnější ovšem jsou vždy návštěvy dětí. Hodně dětí znám, když je maminky vozily v kočárku a natahovaly ručičky na kornoutek s trochou zmrzliny. Zнала jsem ovšem i starší, chodily do školky nebo to byli školáci, kteří se zastavili na pokec.

A protože mám děti ráda, a ráda jim dělám radost, dostala jsem nápad. Zavedla jsem tradici, kdy děti dostanou bonbon na začátku i na konci sezóny, na Den dětí, zakončení školního roku, (prvníci mi většinou donesli ukázat vysvědčení), ale také na zakončení prázdnin. Nemusíte mi věřit, ale i takovému devátákovi zasvítily oči, když dostal bonbon.

Dospělí se často hlásí: „Já bonbon nedostanu? Jsem také ještě dítě.“ Pokud je to na závěr školního roku, tak se zeptám:

„A kde máte vysvědčení?“

„Tak to bych možná někde doma ještě našel.“ Odpoví vždy se smíchem.

Zajímavé je, že se takto hlásí většinou muži.

Ale i se ženami si užiji spoustu legrace, ale i trapasů.

Přišla maminka s chlapečkem, a když jsem mu podala zmrzlinu, tak povídám: „A dáš také babičce ochutnat?“ ptala jsem se malého Adámka.

„Ale já jsem maminka.“ Řekla paní a já se moc omlouvala. Paní to vzala s úsměvem. Ale já jsem titul babička raději přestala používat. Párkrát se mi ale stalo, že jsem řekla:

„A přijdeš s maminkou zase?“

„Já jsem babička,“ pro změnu odpověděla paní s úsměvem.

„Ale na babičku opravdu nevypadáte,“ odvětim zvesela.

Děti jsou šťastné, když je oslovím jménem. A tak se jich ptám na jména. Musím se ptát postupně, abych si je zapamatovala. A tak se mi také stalo, že jsem se jednou při prodeji zeptala asi tříleté holčičky:

„Jak se jmenuješ, slečno?“

„Sofinka,“ řekla holčička

„Tak se mě příště zeptej, jestli si to pamatuji, ano? Kdybych to náhodou zapomněla, tak mi to připomeneš a já si to pak už určitě budu pamatovat. Jo?“

„Jo,“ odpoví Sofinka, za kterou už stál chlapeček s maminkou a slyšel nás.

„A jakou si dáš ty, fešáku?“

„Já sem Izíček,“ odpověděl mi malý asi dvouletý klučina, který se sice ještě učil mluvit, ale ví, jak se jmenuje. Podívala jsem se na maminku a ta mi to přetlumočila.

„Ptala jste se holčičky na jméno, tak vám řekl, že on se jmenuje Jiříček.“

„Aha, tak to jsi šikovný, teď už si tě budu určitě pamatovat.“ A Jiříčka jsem si už opravdu pamatovala.

Jenom se Sofinkou jsem měla zajímavou příhodu, kterou jsem zjistila až po několika letech.

To, když jsem po roční pauze, kdy se rekonstruoval Kaufland, chtěla dát holčičce najevo, že si ji pamatuji, a tak povídám s malým uvažováním, aby to bylo napínavější.

„Ty jsi Sofinka, že?“

„Ne, já jsem Viktorka.“ Nikdo si nedovede představit můj překvapený výraz.

„Ale já ti pořád říkám Sofinko!“

„Jo.“

„A to ti nevadilo? Nikdy jsi mi nic neřekla, ani maminka nebo tatínek.“

„Ne, nám to nevadilo.“ A tak jsem začala pátrat, kdože je ta pravá Sofinka. Když přišla holčička s maminkou, tak jsem se zeptala.

„Ty jsi Sofinka?“

„Jo,“ zazněla odpověď, a protože se maminka divila, proč se ptám, když ji už tak dlouho znám, tak jsem jí to mé faux-pas odvyprávěla, a ani nemohla uvěřit, že by Sofinka mohla mít dvojnici. Někdy přišla děvčata v jeden den, ale třeba s hodinovým rozdílem. Protože jsem více zaměřená na děti, tak jsem nikdy nepoznala rozdíl v rodičích. Až jednou mi maminka prozradila, že přišla do školky pro Sofinku a v šatně se potkala s Viktorkou.

„Ony jsou si opravdu hodně podobné, ale Sofinka má delší vlasy.“

To je všechno krásné, ale já si je stejně ještě pletu. Možná bych je měla mít obě vedle sebe a pak by to už bylo jednoduché.

Ale vrátím se zase o pár let zpět, kdy jsem poznala Sofinku.

Děti se cítí moc důležitě, když je oslovuji jménem, slečno, princezno nebo fešáku, je to pro ně takové dospělejší. Často na mne už z dálky mávají, a když přijdou blíž, drží v ručičce peníze, aby si mohly samy zmrzlinu zaplatit. Rodiče stojí opodál a ví, že je neošidím velikostí zmrzliny ani penězi, pokud něco vracím.

V tu dobu, kdy jsem pilně pracovala na stánku, sezóna byla v plném proudu, za mnou přiletěla dcera Eliška s vnukem z Anglie. Alexovi bylo dva a půl roku a zvládal i mluvit česky. Vždy dostal peníze do ruky a jeho oblíbené bylo, „Jednu čokoládovou, prosím.“ A to mu zůstalo dodnes. Přestože mám dceru daleko, vždy přiletí aspoň na týden, abychom se trochu užily, a když bývám na stánku, vnuk Alex se zmrzliny pokaždé pořádně nabaží do sytosti.

A samozřejmě nezapomene říct, „Jednu čokoládovou, prosím.“ Jako správný zákazník.

Chodí sem malá Janička, která první sezónu nedosáhla na pult, a já se musela vždy naklonit a natáhnout ruku, abych si od ní vzala peníze.

„Dobry den, míchanou mzlinku.“ Víím, že chce malou zmrzlinu. O rok později už kupuje jednu zmrzlinu a kornoutek pro bratříčka. Další rok už pomáhám rozdělit zmrzlinu do dvou kornoutků. Mně to ale nevadí a ráda s rozdělením pomohu. Poděkuji za peníze a pochválím ji, jak je šikovná, a opět se nakloním, abych jí podala obě zmrzlinky. Pěkně poděkuje a odchází.

Dvojčátka Lucka a Maty. Poznala jsem je, když jim byly tři roky. Maminka stála opodál a kouřila. Lucka miluje čokoládovou a Maty vanilkovou. Každý si nese své peníze. Jsou to šibálové, tmavé oči a černé vlasy. Možná, že šibalství jim zmizí, až začnou starosti ve škole.

Pro případ, když se některé děti přijdou pochválit, že mají narozeniny, svátek nebo ukázat vysvědčení či pochlubit se s nějakým jiným úspěchem, mám na stánku pro děti vždy nějakou malou sladkost, bonbon, malou čokoládu nebo oplátek.

Dominik, mává na mne přes celé parkoviště a radostně tatínkovi sděluje „Je tam!“ Když mě vidí, přijde opatrně, aby mne vylekal. I když o něm vím, tak se vždy polekám a on má velkou radost. Povídá, že bude slavit svátek, a tak mu pogratiuji a přidám bonbon. Rozzáří se mu oči a příští návštěvu se ptá:

„Kdy máš narozeniny?“

„Zlatíčko, až v listopadu.“

„A svátek?“

„V prosinci.“

Tatínek dodává, že se doma rozhodl, že mi musí také něco dát. Miluje míchanou. A často dostávám od Dominika pěknou růžičku nebo gerberu.

Ráda doma poslouchám Rádio Čas a rozhodla jsem se, že je také trochu potěším. A tak jsem jim začala pravidelně na zahájení a zakončení sezóny nosit zmrzlinu v termo kelímkách. Tak začala moje spolupráce s Radiem Čas.

Vždy se mi líbila průpovídka: „Moc děkujeme, to nemuselo být, ale to nemuselo být nás vždy potěší.“

Zážitků je mnoho a já musím vzpomínat. Ale jeden, na který nezapomenu a po kterém se mi na tváři objevil úsměv, se mi líbí.

Potřebovala jsem si dopoledne něco nutně vyřídit, a protože zrovna kolegyně nemohla, tak za mne prodával šéf Jirka. Když jsem se vrátila a nastoupila na své místo, při odchodu se ve dveřích otočil a s úsměvem povídá:

„Abych nezapomněl, ptalo se po vás nejméně tisíc lidí.“

„Děť?“

„Ty také.“ A odešel. Tak si myslím, že mne tu asi mají rádi.

Vojta, stydlivý klučina, který chodí do školky. Nekomunikuje se mnou, nepozdraví, a ani zmrzlinu si ode mne nevezme a schovává se za maminku. Jako většina dětí i on se mi vryl do srdíčka. Nevzdávám to. Snažím se při každé návštěvě navázat kontakt. Ke konci sezóny už pozdraví. Příští sezónu

si už ode mne zmrzlinu vzal a na konci sezóny si ji i sám zaplatil. Další sezónu už se mnou normálně komunikoval, a dokonce poslal maminku nakoupit, že chce u mne počkat a v klidu si slízet zmrzlinu. Také mi přinesl ukázat aktočku, kterou mu maminka koupila.

Karolínka, také na mne mává z auta, tatínek musí vždy na mne zatroubit. Také Karolínka říká, že bude mít narozeniny. I ona dostala ode mne bonbon a s přáním všeho nejlepšího. Druhý den přijela opět s tatínkem a přivezla mi kousek dortu s tím, že se pro něj museli vracet, protože ho zapoměli doma.

Opodál se postavila romská rodinka. I oni chodí pravidelně s malým Erikem na zmrzlinu. Maminka kouřila a poslala Erika za mnou pro zmrzlinu. „Ahoj,“ podal mi desetikorunu.

„To máš ale málo.“

Nechal desetikorunu ležet a vrátil se za maminkou, která to slyšela a už lovila v peněžence další drobné.

Koukla jsem na to a říkám:

„Ještě ti chybí koruna.“

„Já už nemám, ale odpoledne vám to podám,“ volá na mě maminka.

Mezitím se za Erika postavila paní a dává mi korunu.

„Tady máte.“

„Děkuji, ale já ji dostanu odpoledne.“

„A vy jí věříte?“

„Ano.“

„Když myslíte.“

Pokrčila rameny s podivným výrazem ve tváři a vzala si korunu zpět. Odpoledne jsem opravdu dostala korunu a maminka ještě jednou poděkovala.

Nedělám rozdíly mezi zákazníky, tím spíše dětmi. Je mi jedno, jestli je dítě zdravé, postižené nebo romské. Všichni se chovají slušně, všechny mám ráda, tak proč se k nim nechovat stejně.

Vím, že koruna nebo dvě není nic moc, občas mi tu zákazníci něco nechají, ale jedná se o princip, aby si na to nikdo nezvykl a nebral to automaticky a děti se naučily plnit sliby.

Většinou to jsou totiž zákazníci, které znám a chodí pravidelně. Vím, u koho si to mohu dovolit, a ještě nikdy se mi nestalo, že by korunu nebo pětikorunu nedonesli. A o to je to milejší.

Danuščin recept zmrzliny

Ano Danuško, je to tak ! Tvá zmrzlina je ta nejlepší.
Zmrzlinu už prodáváš 10 let . Za chvíli Ti začne 11tá sezóna.

Proč je vlastně Tvá zmrzlina tak výjimečná ?
Co do ní dáváš tak kouzelného a výjimečného ?! Toď otázka.
Odpověď je tak prostá. Je to Tebou, jsi úžasný člověk a do
zmrzliny vždy přimícháš něco navíc.

A to : spoustu lásky, péče, úsměvu, radosti a laskavosti.
Tak málo stačí abys svou zmrzlinou okouzila lidi od těch
nejmenších po ty nejstarší.

S Láskou Vendy, Marian a Adélka

PRO PÁNĚ
ZE ZMRZLINOV
KAUFLANDU

TENTO ODZNAK
JE ZATO ŽE
JS TE NEJLEPŠÍ PÁNĚ

TENTO ODZNAK
JE ZATO ŽE
JSTE NEJLEPŠÍ
PÁNĚ

OD *Amby*
PRO PÁNĚ ZE ZMRZLINOV.